

DIVADLO PETRA BEZRUČE V OSTRAVĚ
nositel vyznamenání „Za zásluhy o výstavbu“



Kapsy
JÁN SOLOVIČ plné peněz

DIVADLO PETRA BEZRUČE V OSTRAVĚ
nositel vyznamenání Za zásluhy o výstavbu

JÁN SOLOVIČ:

KAPSY PLNÉ PENĚZ

Slovenská humoreska

HUDBA: IGOR BÁZLIK

ÚPRAVA: MILAN LASICA A JÜLIUS SATINSKÝ

PŘEKLAD: KAREL VONDRÁŠEK

REŽIE A TEXTY PÍSNÍ: SAŠA LICHÝ, NOSITEL VYZNAMENÁNÍ ZA VYNIKAJÍCÍ PRÁCI

VÝPRAVA: SAŠA RYCHECKÝ

DIRIGENT: JAN TOMŠÍČEK

POHYBOVÁ SPOLUPRÁCE: EVELYNA LICHÁ j. h.

PŘEDSTAVENÍ ŘÍDÍ: MARTA BIELECKÁ

TEXT SLEDUJE: JIŘINA ČÍZKOVÁ

HRAJÍ:

Gejzu Nehodu **Otakar Prazner**, Alfréda Cicáka **Bohuslav Čvančara**, Gábinku **Věra Janků**, Ignáce **Jeroným Horák**, Taxikáře Mřenku **Jindřich Dvořák**, Strážmistra Pivoňku **Jaroslav Těšitel**, Anastazii Rosengeschwanzerovou **Michaela Černá**, Dr. Pilnou **Ludmila Bednářová**, Neznámého **Pavel Handl**, Učnice obojího pohlaví **externí spolupracovníci**

Přestávka po prvním díle

Premiéra 12. března 1976

JAK VÁM ŽIVOT ŠEL, PANE NEHODA?



Rychle. Zprvu bez problému. Nikde jsem ani neklopýtnul. Svět z dětské postýlky se mi zdál báječný. Nejraději jsem měl mléko – mateřské. Špenátové pyré jsem přímo nenáviděl. Pro tu barvu. Později jsem si zamiloval šlehačku. Víte, že jsem měl sklony k řemeslu už od dětství? To mně byly čtyři, nebo pět? Tak nějak! Pomazal jsem dědečkův plnovous šlehačkou, když spal s novinami v ruce na houpací židli. Tátova břitva ležela vedle lavóru. Vzal jsem si ji a chtěl dědečka oholit. Děda se ale probudil a strašně mi vynadal, že jsem mu nedal ubrousek pod krk a že mu umažu motýlka. Nejdřív jsem se naštvál, ale teď vím, že řemeslo chce své.

HOLIČEM JSTE CHTĚL BÝT OD DĚTSTVÍ?



Kdepak! Vždycky jsem chtěl být co nejvíce mezi lidma, protože lidi mám rád. Myslel jsem si na tramvajáka, párkaře, hokejistu nebo herce. Ale naši rozhodli za mne. Dali mě studovat sociologii. Tak prý při průzkumu budu mezi lidma co nejvíc a hlavu prý na to mám. Když jsem hned ale v prvním járu propad, byl jsem namydlenej. Šťastná náhoda mě přivedla do officíny. Nestěžuju si. Jsem taky mezi lidmi a ostrá břitva mi dodává vážnosti.

Pohled do zákulisí

aneb

JAK JSME PRACOVALI NA ROLI



1. Račte prosím!



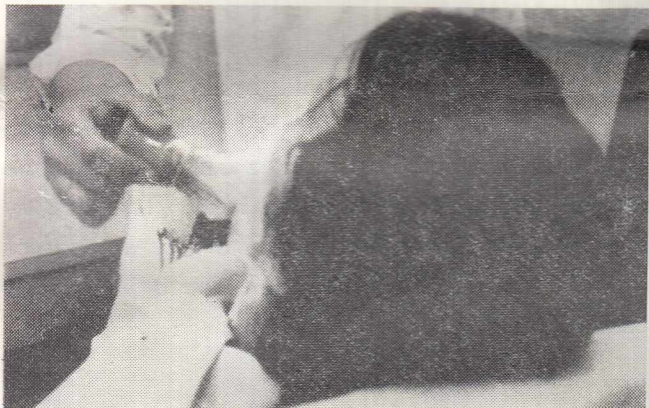
2. Momentíček, jen co nažhávím mejdlo.



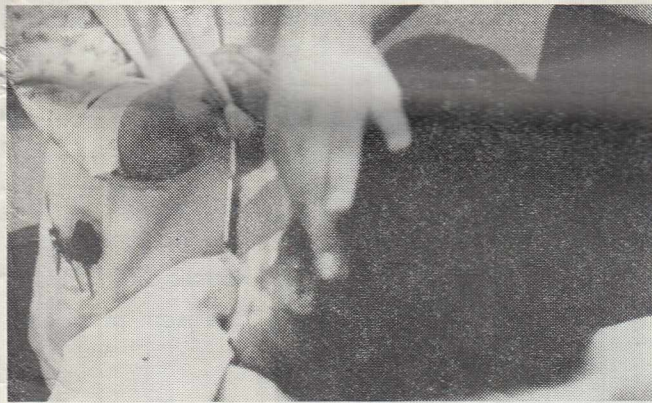
3. To máme dneska počasí, že jo?



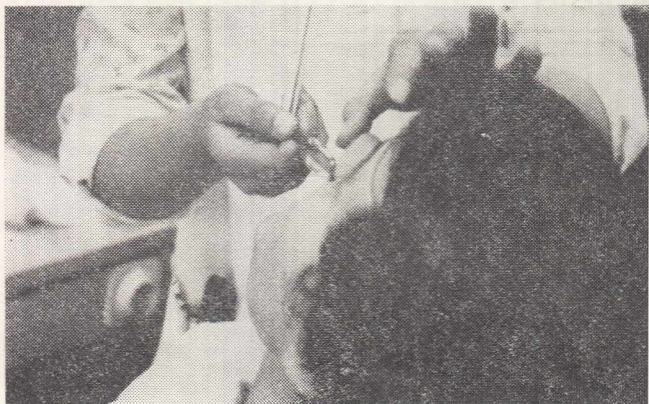
4. Pravda, pravda. Jsou z něho jen samé choroby.



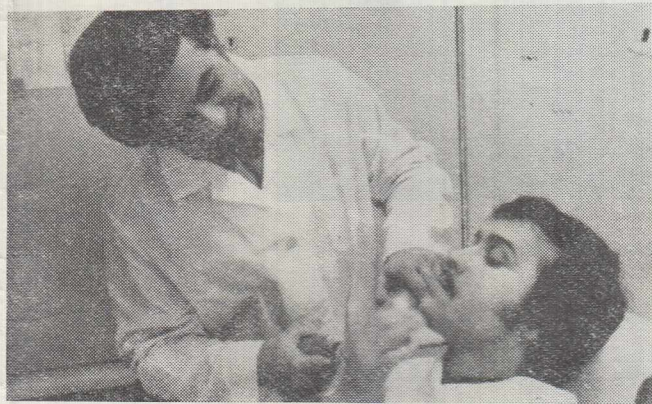
5. Viděl jste v televizi toho Zemana?



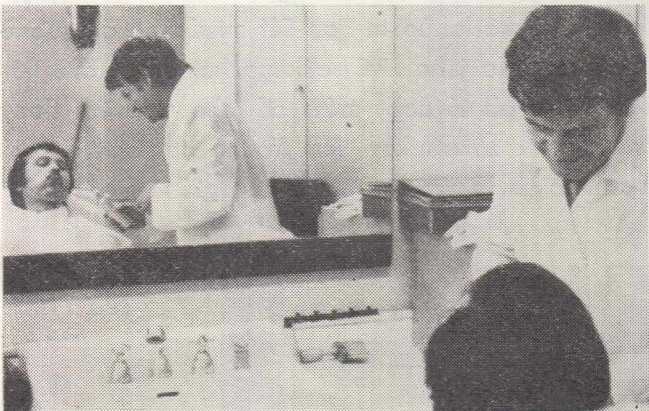
6. Ale ne, já nemyslím na Vynález zkázy! Já myslím toho kapitána!



7. Máte barevný? V barvách je lepší.



8. A jak jste se umístili v soutěži o vzornou provozovnu?



9. Už jsme dál. Teď bojujeme proti spropitnému.



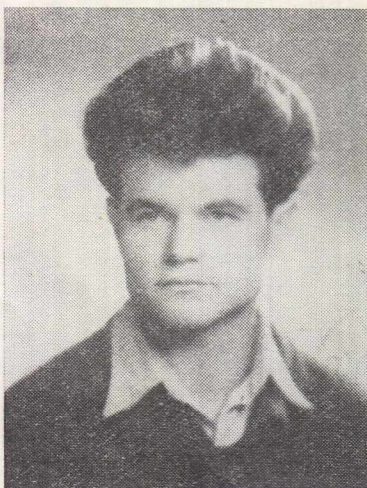
10. Děkuji, děkuji, to nemuselo být!

CO VÁS, PANE CÍČÁKU, PŘIVEDLO K HOLIČSKÉMU KŘESLU?



Chtěl jsem být virtuóz na housle. Denně jsem několik hodin trénoval. Celá rodina si v těch hodinách dávala vatu do uší. Babička, která byla pro stáří už trochu zapomnětlivá, si tu vatu zapomněla vyndat z uší a zvykla si na to, že ohluchla. Táta při mých hudebních produkcích říkal: „Ten kluk mi leze na nervy. Kdyby tak pilně, jako smyčcem dře střívká těch nebohejch houslí, dřel břitvou strniska na bradách, tak je milionář.“ No a já jednoho dne jsem začal chtít být milionářem a šel se učit holičem.

JAK SE VÁM DAŘILO V UČENÍ?



Báječně! Byl jsem chloubou naší provozovny. Jen se podívejte na mé vlasy. To nebyly vlasy, ale přímo kadeřnická lahůdka. Pan šéf mi denně a osobně upravoval účes a za to, že jsem byla jeho živá reklama, mi dával dvě koruny. Do kapsy. Jako dýško. No a od té doby mám od jeho medvědí tlapy kapsy tak vytahané, že stačí se k zákazníkovi jen trochu potočit bokem a ta báječná, odstátá kapsa ho sama vyzve. Děkuju za optání. Daří se mi dobře.

KAPSY PLNÉ PENĚZ

chtějí mít dva malí holiči v Solovičově hře, na jejíž upravenou verzi se dnes díváte.

Nejprve to bylo „Žebrácké dobrodružství“, tragikomedie, kterou napsal slovenský dramatik, zasloužilý umělec Ján Solovič, známý zejména jako přední slovenský televizní autor (v poslední době sledovaly milióny televizních diváků jeho seriál „Ztráty a nálezy“). Ve své tragikomedii napsal autor krutou pravdu o svých současnicích, o těch, kteří touží po penězích a zase jenom po penězích. Autorsky zde akcentoval jeden jediný problém — problém dnešního našeho maloměšťáctví, toho malého, ale zato pořádně pokřiveného, které neustále sní zlaté sny o tak zvaném velkém životě a o lehce nabytých penězích. Vysmívá se měšťákovi, kterému je každá cesta a každý prostředek dobrý k tomu, aby se vyšvihl nahoru a žil na vysoké noze. Jenže, jak už to bývá, za kouřovou clonou falešných snů, je zem a tvrdý dopad do reálné skutečnosti nekončí jen smíchem, ale občas pořádně zabolí. Ján Solovič ve své tragikomedii v nadsázce ukazuje tu maloměšťáckou křivolakou cestu k vrcholu i strmý pád: a poukazuje i na to, že je nevyhnutelný, že přichází dřív nebo později a že často i náhoda podtrhne vratké nohy podvodu a lži.

Dva holiči chtějí okrást „dobře situovaného“ žebřáka, neboť jak o něm říká taxikář Mřenka: „...Spí zadarmo pod věží, zadarmo jí všechny zbytky všech bufetů, zadarmo mu hodí kdejaká vdova kařata po nebožtíkovi. Zkrátka, je to člověk zadarmo. Ale on přitom vesele žebřá i přes volné soboty a neděle a starobní bere jako každý řádný člověk.“ Tato komedie se hrála všude s nevšedním úspěchem. Svoji premiéru měla v roce 1970 na scéně Slovenského Národního divadla, v roce 1971 se hrála ve Státním divadle v Košicích, tentýž rok na košické maďarské scéně, v Martině a Prešově, v roce 1972 v Nitře, Praze, Olomouci a Hradci Králové, v roce 1973 byla přeložena do ruštiny a hrána v Moskvě, Ašchabádu, Mogilevu, Zugdidi a v Kirovabadu, to už v muzikálové podobě a v roce 1975 v satirickém divadle Večerní Brno. Dostala i televizní podobu.

Na sklonku minulého roku se rozhodla bratislavská Nová scéna uvést tuto komedii na svém jevišti. Rozhodla se ji uvést jako muzikál proto, že je to dílo, které poskytuje velké potenciální možnosti hudebního zpracování. Ale důvodů bylo víc: mimo komediálních kvalit dramatické předlohy to byly výborně postavené zápletky. Mimo jisté, morální esence celého příběhu, mimo ploch, které naplno odrážejí skutečnost v celé její široké různorodosti, je Solovičovo Žebrácké dobrodružství hrou, které je možno do dramatického tkaniva vložit tkanivo hudební, a tak obohatit o řeč hudby. V neposlední řadě se rozhodla tak proto, že má ve svém souboru dvojici výborných a nám dobře známých komiků Satinského a Lasicu a že hra, která má jako hlavní postavy dva holiče, vyhovovala stylu jejich improvizujícího herectví. Oba komici se pustili do úpravy, přizvali si ke spolupráci hudebního skladatele Igora Bázlika a Bratislava se dočkala výborného satirického současného muzikálu.

Autorský podíl Satinského a Lasicu je značný a velmi přínosný. Nejenom proto, že z tragikomedie udělali satirický kabaret, ale hlavně proto, že zpřesnili a zvýraznili myšlenku hry.

31. sezóna

Program Divadla Petra Bezruče v Ostravě

Umělecký ředitel Ladislav Knižátko

Program připravil dramaturg Ivan Taller, výtvarná spolupráce a fotografie Saša Rycheký, vytiskly Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, provoz 22, Hollarova 14, Ostrava 1.

Veškerá práva k provozování tohoto díla zastupuje DILIA Praha. Cena 1,80 Kčs

